

IRENA GJONI

Translated in English by: Peter Tase

GOD, VITALIZE those DANCES

Beetles had many ages without having a visit

In the world and lives of people.

The curiosity of dancers begins its path

With white ancient skirts,

That intertwined ages, and rumors...

... ..

Opened their eyes

In the awakened breadth of each-other,

Just as many beauties, would have the same thought.

Remembered the trips

Knotted in the realm of ages,

Anecdotes.

A meeting with a wounded soul,
At the moment when there was left
Invisibly a tattoo of deception
And from pain hysterically screamed the wounded.

The sorrowful beetles,
Saw this much in the people's world
In a visit,
Even shorter than the path.

Everything appeared a nightmare,
A nightmare of light,
Embodied at a blond girl just like the beetles,
Sat under the shadow of the housewives,
While knitting collars of deceptive tattoos
Left over from the night before,
While waiting the "MORNING" of the Beetles.

While she was their mirror image,
Washed her body with a gulp of air,
With the tall eyebrows combed her hair.
Voices and lights prepared a mantle,

While making her their sister.

Under the rhythm of beetles:

“Revive the dances God,”
the Young Beetle was dancing

While entertaining the tattoo of deception...

LOVE NEAR THE ABYSS

We made love at the edge of an abyss.

On the tips of your fingers,

Felt by the moon's slice.

I am in love with you angel,

With you the darkness of the abyss,

With you the familiar moon as a thief of hearts.

I don't know who to sadden!

The Abyss attracts you with its mysterious depth:

Swallows a piece of abyss.

The moon lusts you with a piece of hers':

Swallow a piece of the moon.

Would you think that I attract you with the unshared Secrets:

Swallow a secret of mine.

I have to rescue you

From myself, the abyss and the moon,

While preserving you in a soul shape aquarium

Which may not be penetrated by many pairs of eyes altogether,

Because love swallows heads...

THE DARK CLOTH LADY FROM THE SHORES

The dark rag of the lady from the shores,
Is kidnapped from one angle by the crazy storm,
Even though it is heavy from the weight of the “load”
Made more sustainable thanks to her,
(An old tradition, when she had someone for a gift).

The other angle of the rag,
Tangled in a pile of dark firewood,
Who knows how many winters they were abandoned,
Since there is no one to burn them in the fire place.

Tries to bring her out of her solitude,
With the irreverence of mumbling:
“Hope that you would never tear apart!”

With the lips that vibrate,
Poured like a cross, was hanged over the shoulder.
Without it would not begin “the longing of oneself”
Seen from beyond the life, from outside of time....

MY OAK TREE

You have the smell of an oak
Where above you a bird with a human's voice,
Articulated the discourse
Since there should have been raised an oracle to Zeus.

You are alive in the oak's soul
Since the world placed the first stone.
I eat thanks to you my *Pelasgian* God
Almonds and juice from your dreams.
Chew and grind them with the teeth of my soul
In order to live thanks to your wheat
And mixed the bread of the Sun.

The scroll of the water's creek,
Are the tears of breath
And the murmuring of your leaves,
Which meditates even in the dead languages
Hugs of branches and roots in the distance.

And the articulated fate through their resonance,
It says that even when you won't be,
You will continue to grind almonds of dreams with me
And arrives with the odor of the oak...

**THE MOUNTAIN'S SHADOW
IN A ROSE'S PETAL**

There is no ship for the eyes
They remained at the same harbor

With only one wealth in their hands:
A rose petal with two sides,
Where on one was kept
The shadow of the mountain
In the morning, noon,
Dusk, midnight....

And on the other side of the petal,
Was carved just like in a papyrus:
“The greatness of endurance
Measures with the spaces
Of the invaded dreams.”

Will there be possible in every season,
A petal of a rose
Will be able to extract the mountain's dream
From all her bloody tenderness????!!

There is not a single ship for the eyes

Remained at the same harbor

FROM A TIGER CAGE HANGING IN THE SKY

From a tiger cage hanging in the sky,
In this carnivore night of dreams
Before *Jon* with its ancient longing chorus of waves,
Feel the wind that enters frivolously
Through the tiger's respire.

With her tongue tries to dry her tear,
A tear that has made
Her road of years and years in order to appear once
And it needs centuries to dry),
While raising discourses by mountain peaks.

O darling, on what side are you looking at the moon today?
Or from what side is she looking at you?
On the sword of the soul, she saw her broken limbs
And blind eyes from your absence.

The dark cloth of the sky is turned into
An unbroken crystal, unpunctuated
For taking – giving divine discourses...

SHTOI ZOT VALLET

Shtojzovallet kishin epoka pa bërë vizitë
në botën dhe jetën e njerëzve.
Kurioziteti shtojzovall nisi rrugën
me fustane të bardhë antike,
që ngatërronin epokat, gojëdhënat...

... ..

Hapën sytë
në frymëmarrjen e zgjuar të njëra-tjetrës,
Sikur shumë bukuri, të kishin një mendje.

Kujtonin rrugën
nëpër ngatërrim epokash,
gojëdhënash.
Takim me një shpirt të vrarë,
në çastin kur i lihej i pazhdukshëm
një tatuazh zhgënjimi
e nga dhimbja klithte me tërbim sakati.

Shtojzovallet e dhimsura,
kaq panë në botën e njerëzve
në një vizitë,
shumë më të shkurtër se rruga.

Gjithçka u dukej makth ëndrre,
makth drite,
trupëzuar tek një flokëverdhe si shtojzovallet,
ulur në hijen e zonjave të shtëpisë,
duke thurur gërsheta tatuazhesh zhgënjimi
të tepruara nga një natë më parë,
në pritje të “MIRËMËNGJESIT” të shtojzovalleve.

Duke u ngjasuar me veten,
me frymë i lanë trupin,
me qerpikët e gjatë i krehën flokët.
Zërat dhe dritat ia qepën mantel,
duke e bërë simotrën e tyre.

Nën ritmin shtojzovall:
“SHTOI ZOT VALLET”,
Shtojzovallja e re kërcente
Duke argëtuar dhe tatuazhin e zhgënjimit...

DASHURI BUZË GREMINE

Bëmë dashuri buzë një gremine.
Në mollëzat e gishtave të tu,
një cermë hëne të prek.

Me ty ëngjëll jam dashuruar unë,
Me ty nata e greminës,
Me ty hëna e njohur si hajdute zemrash.

S’ di kujt t’ia prishësh!

Gremina të josh me fundin e mistershëm:
Gëlltit një copë gremine.
Hëna të josh me cermën e saj:
Gëlltit një copë hëne.
Thua se unë të josh me sekretet e pathëna:
Gëlltit një sekret timin.

Mua më duhet të të shpëtoj
prej vetes sime, greminës dhe hënës,
Duke të futur në një akvarium shpirti

të padepërtueshëm prej shumë palë sysh njëherësh,

se dashuria ha koka...

SHAMIZEZA BREGASE

Shamisë së zezë të plakës së Bregut,
njërin cep ia merr era e stihisë së marrë,
edhe pse e rënduar nga pesha e “kufetës”
bërë komb në skaj të saj,
(Zakon i vjetër, kur kishte kujt t’ia jepte).

Cepi tjetër i zezonës,
ngecur në një stivë drush të nxirosura,
Kushedi sa dimra mbetur aty,
se s’ka kush t’i djegë në vatër.

Përpiqet ta tërheqë në vetminë e saj,
me mallkimin mërmëritës:
“Mos u grisç!”

Me buzën që i dridhet,
hedhur kryq u varën shpinës.
Pa të nuk mund të nisë “Vajtimin e vetvetes”
parë nga përtejta, nga jashtëkohësia...

LISI IM

Ti ke erën e lisit
Ku mbi ty një zog me zë njeriu,
artikuloi kumtin
se aty i duhej ngritur një orakull Zeusit.

Ti jeton në shpirtin e lisit
qyshkur bota vuri gurin e parë.
Unë ha prej teje Zoti im pellazg
vallanidhe e lënde ëndrrash të tua.
I përtyp e bluaj me mokrat e shpirtit
për të rrojtur prej miellit tënd
e gatitur bukën e Diellit.

Zhurmerima e vijës së ujit,
janë lotët e frymëmarrjes
dhe fëshfërima e gjetheve të tua,
që mendon edhe në gjuhët e vdekura
përqafime degësh e rrënjësh në largësi.

E fatthëna përmes frushullimës së tyre,
Më thotë se ti edhe kur të mos jesh,
sërish do bulosh vallanidhe ëndrrash për mua
e do të vish me erën e lisit...

HIJA E MALIT NË NJË PETAL TRËNDAFILI

Nuk paska anije për sytë
Ngelën te i njëjti liman

Vetëm me një pasuri në duar:
Një petal trëndafili me dy anë,
ku në njërën nderej
hija e malit
në mëngjes, në mesditë,
në muzg, në mesnatë...

E në tjetrën anë të petales,
si në një papirus gjermëzohej:
“Madhështia e një mbijetese
matet me hapësirat
e ëndrrave të pushtuara”.

A do të mundet vallë në çdo stinë,
një petale e trëndafiltë
ta nxërë në përdezjen e gjakimtë të saj
gjithë hijen e ëndrrën e malit???!!!

Nuk paska më anije për sytë
Ngelën te i njëjti liman...

NGA NJË KAFAZ TIGRI PEZULL NË QIELL

Nga një kafaz tigri pezull në qiell,
në këtë natë mishngrënëse ëndrrash
përballë Jonit me valë korvajtues antik,
ndiej erën që drithërueshëm hyn
përmes frymëmarrjes së tigrin.

Me gjuhën e saj përpiqet të përthajë lotin,
(Atë lot që ka bërë
vite e vite rrugë për t'u shfaqur një çast
e duhen shekuj që të përthahet),
Duke sjellë kumte majëmalesh.

Oh zemër, në cilën anë po e sheh hënën sonte?
Apo prej cilës anë po të sheh ajo ty?
Në shpatet e shpirtit, i pa brinjët e saj të thyera
E sytë të verbuar nga mungesa jote.

Pelerina e zezë e qiellit është bërë
kristal i pathyeshëm, i padepërtueshëm
për dhënie - marrje kumtesh hyjnore...

NE KOPIRATI